

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνν δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμνηνοι καὶ Τρίμνηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 11 Μαρτίου 1939

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 15

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

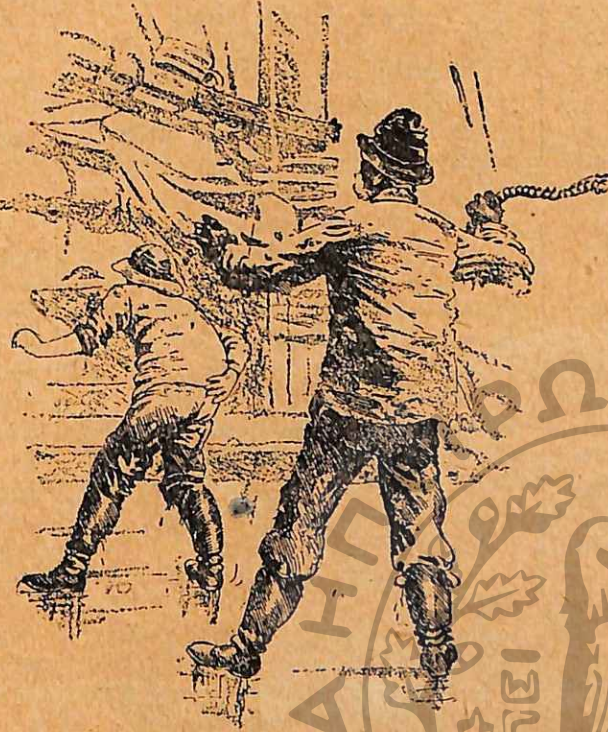
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ναί, ναί. Μὰ δὲν ξέρω γιὰ
παῖδ λόγῳ. Εἶναι ἓνα ὄνομα ποῦ μοῦ
θυμίζει τὴν Πομπήϊα.

— Γιατί καὶ οἱ δυὸ εἶναι μεγά-
λες καταστροφές, γι' αὐτό.
Χάρβεϋ. Ἐ λοιπόν, ἐκείνη τὴ
βραδυὰ ἀκριβῶς ποῦ ἔμειναν ὁ
Πέν καὶ οἱ δικοὶ του στὸ ξενο-
δοχεῖο, ἔτυχε νὰ καταστραφῇ
τὸ Τζώνσταουν. Ἐσπασε τὸ
φράγμα καὶ πλημμύρισε ὅλη ἡ
πολιτεία, τὰ σπῖτια τὰ πήρε
τὸ ρέμα, χτύπησε τὸ ἓνα ἐ-
πάνω στ' ἄλλο καὶ βουλιάξανε.
Εἶδα εἰκόνες ἀπὸ τὴν κατα-
στροφή καὶ εἶναι φοβερὸ πρᾶ-
γμα. Ὁ Πέν εἶδε ὅλους τοὺς
δικούς του πνιγμένους πρὶν νὰ
καταλάβῃ καλὰ-καλὰ τί τοῦ
συμβαίνει. Ἐ, ἀπὸ κείνη τὴ
στιγμὴ τοῦ σάλεψε τὸ λογικὸ
του. Θυμώταν πῶς κάτι τοῦ εἶ-
χε τύχει ἐκεῖ πέρα στὸ Τζών-
σταουν, μὰ ὅσο κι' ἂν ἔσπαζε
τὸ κεφάλι του, δὲν μπορούσε
νὰ βάλῃ ὁ νοῦς του τί τοῦ εἶ-
χε τύχει, καὶ ἄρχισε νὰ τρι-
γυρνᾷ πέρα-δῶθε σὰν χαμέ-
νος. Δὲν ἤξερε πᾶς οὔτε ποιὸς
ἦταν οὔτε τί ἦταν πρὶν καὶ ἔ-
τσι τὸν πέτυχε ὁ μπάρμπα
Σάλτερς, καθὼς εἶχε πάει νὰ
κάνῃ τίς βίζιτές του, κατὰ τὸ
Ἀλεγκάν Σίτυ. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ
τοὺς συγγενεῖς τῆς μητέρας μου εἴ-
ναι σκορπισμένοι στὴν Πενσυλβανία
κι' ὁ μπάρμπα Σάλτερς περνᾷ τὸ
χειμῶνα του κάνοντας βίζιτες πότε
στὸν ἓνα καὶ πότε στὸν ἄλλον. Τὸν
πήρε λοιπόν τὸν Πέν μαζί του, γιὰ
κατάλαβε ἀπὸ τί ἔπασχε ὁ ἄνθρωπος
καὶ τὸν πήγε στὸ κτῆμα του, ὅπου
τοῦ βρῆκε δουλειά.

— Γι' αὐτὸ λοιπόν ἄκουσα προ-
χθὲς τὸν Πέν νὰ λέγῃ τὸν θεῖο σου
«σκαφτιά» ὅταν τρακάρησαν οἱ βάρ-
κες τους. Εἶναι στ' ἀλήθεια ὁ θεῖος
σου σκαφτιάς;

«Μπρὸς ὁ Χάρβεϋ, πίσω ὁ Μεγάλος Τζάκ μὲ τὸ σχοινί
στὰ χέρια ἔκαναν ὅλο τὸ γύρο τοῦ καραβιοῦ»

— Σκαφτιάς! ἐφώνηξε ὁ Ντάν.

Ὅλο τὸ νερὸ τῆς θάλασσας δὲν θά-
φτανε γιὰ νὰ τοῦ ξεπλύνῃ τὴ λάσπη
ποῦ μένει κολλημένη στίς μπότες
του. Εἶναι καὶ θὰ πεθάνῃ σκαφτιάς.
Φκντάσου ὅτι τίς προάλλες τὸν εἶδα
στὸ ἡλιοθαλάσσιον νὰ βάζῃ ἕναν
κουβᾶ κάτω ἀπὸ τὸ ντεπόζιτο τοῦ
νεροῦ καὶ νὰ τραβάῃ τὴ βρύση σὰν
νᾶμογε καμμιά ἀγελάδα! Ἐ λοιπόν

ὁ Πέν κι' αὐτὸς δούλευαν στὸ κτῆ-
μα, ποῦ βρισκόταν στὸ δρόμο τοῦ
Ἐξετερ. Τὴν ἀνοιξὴ ὁ μπάρμπα Σάλ-
τερς τὸ πούλησε σ' ἓνα νεόπλουτο
ἀπὸ τὴ Βοστώνη ποῦ ἤθελε νὰ χτίσῃ
ἐκεῖ ἓνα ἐξοχικὸ σπῖτι, κι' ἔβγαλε
τοῦ κόσμου τοὺς παράδες. Κι' ὅστε-
ρα οἱ δυὸ παλαδόγεροι ἄρχισαν νὰ
γυρίζουν δῶθε καίθε χωρὶς σκοπὸ,
ὥσπου κάτι συντοπίτες τοῦ
Πέν ἀνακάλυψαν ποῦ τὸν εἶχε
ρίξει ἡ φουρτούνα τὸν παπᾶ
τους καὶ ἔγραψαν στὸν μπάρ-
μπα-Σάλτερς. Δὲν ἔμαθα ποτέ
μου τί τοῦ λέγαν. Μὰ ὁ μπάρ-
μπα-Σάλτερς ἔγινε παπὸρι καὶ
δήλωσε πῶς δὲν ἐννοοῦσε νὰ
παραδώσῃ τὸν Πέν σὲ κανένα,
οὔτε στοὺς συντοπίτες του, μὰ
οὔτε στοὺς ἐνορίτες του. Ὅστε-
ρα ρυμουλκώνοντας τὸν Πέν ἀπὸ
πίσω του ἤρθε καὶ βρῆκε τὸν
μπαμπᾶ—ἦταν στὸ ἄλλο ταξί-
δι— καὶ τοῦ εἶπε πῶς τοὺς
χρειάζεται, τοῦ ἴδιου καὶ τοῦ
Πέν νὰ κάνουν μαζί μας ἓνα
ταξίδι γιὰ τὴν υγεία τους. Φαν-
τάζομαι πῶς τὸκανε γιὰτὶ ἔλε-
γε πῶς οἱ ἐνορίτες τοῦ Πέν δὲν
θᾶτρεχαν νὰ κυνηγοῦν στὸν
Μπάγκο τὸν Ἰάκωβο Μπόλ-
λερ. Ὁ μπαμπᾶς δὲν εἶπε ὅχι,
γιὰτὶ ὁ μπάρμπα-Σάλτερς τριάν-
τα χρόνια τώρα, ὅταν δὲν ψά-
χνει νὰ βρῇ κανένα καινούργιο
λίπασμα, ἀνακατεύεται μὲ τὴν
φαρμάκ. Ἐτσι ὁ μπάρμπα Σάλ-
τερς ἀγόρασε ἓνα μερτικό στὸ
«Ἐδῶ-Εἴμαστε». Τὸ ταξίδι ἔκανε
τόσο καλὸ στὸν Πέν, ὥστε ὁ μπα-
μπᾶς ἀποφάσισε νὰ τὸν παίρνῃ κάθε
φορὰ μαζί του. Κάποια μέρα, εἶπε
ὁ μπαμπᾶς, θὰ θυμηθῇ τὴ γυναῖκα
του καὶ τὰ μικρά του καὶ τότε, ὅπως
δείχνουν τὰ πράγματα κι' ὅπως λέει
κι' ὁ μπαμπᾶς θὰ πεθάνῃ. Μὴν τό-
χη καὶ μιλήσῃς γιὰ τὸ Τζώνσταουν
ἢ γιὰ τίποτε ἄλλο ἀπ' αὐτὰ στὸν

Πέν, γιατί ο μπάρμπα Σάλτερς θα σέ πετάξει στη θάλασσα.

— Ο κακόμοιρος ο Πέν, μουρμούρισε ο Χάρβεϊ. Δεν θα το έβαζα ποτέ με το νου μου, βλέποντας πως τρώγονται οι δυό τους, ότι ο μπάρμπα Σάλτερς, έχει τόσο ενδιαφέρον γι' αυτόν.

— Κι' όμως κι' εγώ τον αγαπώ τον Πέν. Όλοι τον αγαπούμε, είπε ο Ντάν. Θα έπρεπε να τον ρυμουλκήσουμε, με πρώτα ήθελα να σου τα πω όλα αυτά.

Βρίσκονταν τώρα κάτω από τη γολέττα. Οι άλλες ψυχρόδερκες έρχονταν κάπως παραπίσω.

— Δεν χρειάζεται ν' ανεβάζετε τις βάρκες επάνω ως την ώρα που θα φάμε, φώναξε ο Τρούπ από πάνω. Θα καταπιαστούμε τώρα εύθως με τα ψάρια. Καρφώστε τα τραπέζια, παλληκάρια μου.

— Όλα αυτά είναι πιο βαθεία άκμή κι' από την Τρύπα της Φάλαινας, είπε ο Ντάν κλείνοντας το μάτι, καθώς κάρφωνε τα τραπέζια. Κοίταξε όλα αυτά τα καράβια πόσο προχώρησαν από το πρωί. Όλοι περιμένουν τον μπαμπά. Αύριο θα έρθει κι' άλλα, εί τί λέει, μπαμπά!

— Αύριο δεν θα βλέπεις πια πολλά καράβια. Ντάννυ (Όταν ο Τρούπ έλεγε τον γιό του Ντάννυ, αυτό ήταν σημάδι πως ήταν ευχαριστημένος) Παιδιά μου, έδω είναι πολύς κόσμος, εξακολουθήσε μιλώντας στο πλήρωμα, που σκαρφάλωνε από τις βάρκες στο καράβι. Άς τους αφήσουμε να βάζουν χοντρά δόλωμα και να πιάνουν μικρά ψάρι.

Έρριξε τη ματιά του στο πάρκο όπου ήταν σκορπισμένα τα ψάρια που είχαν πιάσει.

Ήταν στ' αλήθεια περίεργο πόσο το ψάρι ήταν μικρό και όμοιόμορφο. Έκτός από το μεγάλο ψάρι του Χάρβεϊ, δεν βρισκόταν άλλο που να ζύγιζε πάνω από δεκαπέντε λίβρες.

— Κοιτάζω τον καιρό, είπε ο Ντίσκο.

— Θα πρέπει να το κάνεις μόνος σου, καπετάν Ντίσκο, γιατί εγώ από μέρους μου δεν βλέπω κανένα σημάδι, είπε ο Μεγάλος Τζέκ, σαρτώνοντας με τη ματιά του τον ξάστερο ορίζοντα.

Όσο μισή, ω, α, αργότερα, ενόσω έτοιμαζαν το ψάρι, η δμίχλη του Μπάνκου έπεσε επάνω τους. Έρχονταν γρήγορα και άδικη κυλώντας και άχνίζοντας επάνω στο άχρωμο νερό.

Οι ναυτικοί σκαρφάλωναν τη δουλειά τους χωρίς κανείς να πη ένα λόγο. Ο Μεγάλος Τζέκ και ο Μπαρ-

μπα Σάλτερς πέρασαν τα μπράτσα του εργάτη από τις τρύπες του κι' άρχισαν να σηκώνουν την άγκυρα.

Ο εργάτης έτριξε ένδω το υγρό, καννάβινο παλαμάρι τυλιγόταν γύρω στο άδράχτι. Ο Μανουέλ και ο Τέμ Πλάττ έδωσαν ένα χέρι για να τελειώσει πιδ γρήγορα ή δουλειά. Η άγκυρα ανέθηκε βγάζοντας ένα λυγμό και το πανί που ήταν βαλμένο ά-λά-κάπα, φούσκωσε καθώς ο Τρούπ τ' άνοιξε σε όλο του το πλάτος.

— Άνοιξτε το φλόκο και τη μετζίνα! πρόσταξε.

— Θα τους το σκάσωμε μες στην δμίχλη και δεν θα μ'ε πάρουν ειδήση! φώναξε ο Μεγάλος Τζέκ, στερεώνοντας γερά τη σκότα του φλόκου, ενώ οι άλλοι έκαναν να τρίζουν και να κουδουνίζουν οι κρίκοι της μετζίνας καθώς σήκωναν το πανί. Και το πίκι της μετζίνας φώναζε, καθώς το «Έδω-Έτμαστε», ώρμησε μέσα στην πυκνή δμίχλη.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΗΣ ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΙΝΑ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Να που βρίσκονται και καλοί άνθρωποι έδω πέρα. Θύρες ανοιχτές, τραπέζια στρωμένα, φαγητά έτοιμα και καλά.

Το χατζόπουλο του ξανάφερε κρέας με ρύζι, ψωμί και κρασί. Σε λίγο πάλι ο τόπος άδειασε μπροστά του. Ψωμί, κρέας, ρύζι, κρασί είχαν γείνει πάλι άφαντα!

Τραβούσε ακόμα η όρεξή του, αλλά ντρεπόταν να ξαναζητήση. Ακούμπησε τον άγκωνα του κι' έκανε πως συλλογιόταν. Ύστερα όμως από λίγο, βλέποντας ότι δεν ξαναρχόταν κοντά του το παιδί, το φώναξε.

— Παιδί, παιδί!

— Όρίστε! το έλεγε το παιδί γελώντας.

— Μου φέρνεις λίγο φαί ακόμα;

— Άμέσως!

Και σε λίγο κι' άλλο φαγητό ήταν μπροστά στον Κουτσογιάννη.

Το ξεπρόστρεψε κι' αυτό κι' ακούμπησε στο τραπέζι, σαν να ήθελε να ξεκουραστή. Λίγο ύστερα, πήρε την άγκιλιτσα από χέρι και καούτα-κούτα τράβηξε προς τα έξω, αποχαιρετώντας όλους, όσοι ήταν μέσα εκεί.

— Σας αφήνω γειά! κι' ο Θεός να σας έχει καλά κι' εσάς και το βρόσας και το χρόνο τέτοια μέρα να ξαναπαναμώσουμε.

Και βγήκε από τη θύρα.

Το χατζόπουλο, που υπηρετούσε, έτρεξε από κοντά του φωνάζοντας:

— Πατριώτη, πατριώτη! Στάσου, κάτι λησμόνησες!

Ο Κουτσογιάννης έρριξε άμέσως χέρι και μάτι στο σελάχι και βλέποντας εκεί την φλογέρα του ν' άσπρίζη, το έλεγε:

— Θάνατι κανενός άλλου νο! Έγώ δε λησμόνησα τίποτα! Έγώ τάχω όλα τα πράματά μου. Έχε γειά πάλε, καλό παιδί, και πάλε καλές αντάμωσες του χρόνου τέτοια μέρα!

— Λησμόνησες να πληρώσης! το έλεγε το παιδί ξεκαρδισμένο από τα γέλια. Τι; Για πανηγύρι χωριάτικο το πέρασες το χάνι;

— Να πληρώσω; να σου πληρώσω ωρέ; Τι να σου πληρώσω;

— Τό φαί, που έφαγες!

— Τι έκανε, λέει; Τό φαί, που έφαγα; Όρε πουλάτε έδω πέρα και τό φαί που τρώει ο κόσμος; Ου να σάς φάη ο λύκος!

Ο κόσμος που ήταν μέσα στο χάνι και φαγοποτούσαν, άρχισαν να γελούν και να τον κοροϊδεύουν. Ο ένας το έλεγε:

— Τι καράβι σ' έφερε στα Γιάννινα;

Ο άλλος το φώναζε, όπως σαλαγούνε τα τραγιά:

— Τσάπ! τσάπ! τσάπ.

Τρίτος.

— Έρμε λύκε!

— Άλλος πάλε.

— Κούκκου! Κούκκου! Κούκκου!

Βλέποντας ο Κουτσογιάννης ότι έμπλεξε και πάλι με «κακούς ανθρώπους» κατά την ιδέα του, έγινε άφαντος, χωρίς να πληρώση. Έτρεξε το χατζόπουλο από κοντά, φωνάζοντας:

— Πιάστε τον! Πιάστε τον!

Ο Κουτσογιάννης όμως έγινε άφαντος ανάμεσα στην πολυκοσμία!

Σε λίγο ο Κουτσογιάννης βρέθηκε έξω από την πολιτεία. Εκεί ένοιωσε πια τον έαυτό του, και στάθηκε να συλλογιστή. Συλλογίστηκε, συλλογίστηκε να ξαναμπή στα Γιάννινα; Το φαινόταν ότι θαμπαινε στην Κόλαση. Μήπως ήταν και βέβαιος ότι θα έβρισκε τον ξάδερφό του τον Κώστα; Έπειτα, τη φλογέρα την είχε πάρει, κι' η δουλειά του ήταν τελειωμένη.

Ήταν ακόμα τρεις τέσσερις ώρες μέρα...

(Τό τέλος στο ερχόμενο) Γ. ΜΕΓΑΣ

[Κατά διασκευήν από το διήγημα του ΧΡ. ΚΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ

Αγαπητοί μου,

ΕΙΔΑΤΕ ποτέ άστακό να τρέχη στην... όδον Σταδίου; Ο μακαρίτης Παύλος Νιρβάνας είδε κάποτε έναν. Είχε πέσει από το δλόγεμο καλάθι ένδς μικρού όψοκομιστή στο πεζοδρόμιο και, όσο να το πάρη είδηση το παιδί και να τον περιμαζέψη, ο κακόμοιρος εκείνος έτρεχε όσο πιδ γρήγορα μπορούσε, γυρεύοντας βέβαια καταφυγή και σωτηρία. Φαιδρή μαζ! και θλιβερή έντύπωση είχε κάνει αυτό το έπεισόδιο στο μεγάλο συγγραφέα, που συχνά το διηγόταν στους φίλους. Κι' άφου έπερίγραφε γελώντας την άπειγνωσμένη και κωμική φευγάλα του άστακού, έπρόσθετε με οίκτο: «Πού πάς, μωρέ, πού;... Στάσου και δε γλυτώνεις. Έμπρός βαθύ και πίσω ρέμα...»

Κι' αλήθεια, πού πήγαινε ο άστακός; Η θαλασσούλα του, ή όγρή φωλιά του, ήταν τόσο μακριά από τον άσχημο, τον σκονισμένο δρόμο με τις καυτερές πλάκες όπου είχε πέσει το καλοκαιριάτικο εκείνο μεσημέρι! Καμιά τρύπα για να χωθή, και χίλιοι άγριάνθρωποι, θεία, έτοιμοι να τον άρπάξουν. Όσο κι' αν έτρεχε, θάταν αδύνατο να διαφύγη την τραγική του μοίρα και το μαρτυρικό του θάνατο: θα τον έπιαναν—όπως και τον έπιασαν—και θα τον έρριχναν ζωντανό σ' ένα νερό που θα τον ζεμάτιζε...

Αυτό το έπεισόδιο ξαναθυμήθηκα προχτές, βλέποντας έναν πελώριο άστακό στο καλάθι ένδς όψοκομιστή. Τώρα τη Σαρακοστή είναι ή βασιλεία των «θαλασσιών» που έχουν το δυστύχημα να είναι... σαρακοσιανά. Άστακοί, γαρίδες, στρείδια, μύδια, χάβαρα, πεταλίδες, άχινοί, γεμίζουν την Αγορά, τις κουζίνες και τα τραπέζια. Κι' όλα πεθαίνουν με τον πιδ μαρτυρικό θάνατο: ζεματίζονται ζωντανά—εκτός από εκείνα που παθίνουν κάτι χειρότερο, που ρουφιούνται ζωντανά, μασσιούνται και καταπίνονται, όπως τα μύδια και τα χάβαρα. Το κακού κλείνουν τα κακόμοιρα τα άστρακά τους με όλη τους τη δύναμη, που στην άπελπισία τους, μπροστά στον κίνδυνο, είναι μεγάλη. Το μαχαίρι μας είναι δυνατότερο: είσχωρεί ανάμεσα στα κλειστά άστρακα, τήνιζει και το άνυπεράσπιστο πιδ θαλασσινό μπαίνει με τη βία στο πεινασμένο μας

μας, το παμφάγο στόμα. Έκεί μέσα αφήνει μαρτυρικά την τελευταία πνοή...

Τα ψάρια πεθαίνουν συνήθως από άσφυξία λίγην ώρα άφου βγούν ά-θελα από το νερό. Σπάνια μπαίνουν ζωντανά στο τσουκάλι ή στο τηγάνι. Και τα πουλιά και τα τετράποδα ποτέ. Αυτών ο θάνατος δεν είναι τουλάχιστο μαρτυρικός, γιατί είναι άκαριαός. Μιά τουφεκιά, πάει ο λαγός ή ή μπεκάτσα. Μιά γοργή μαχαίριά στο κάριο σημείο, πάει το βώδι. Ο μανάδης κρατεί άπ' τα πόδια κρεμασμένο το πουλερικό που θα σφάξη! και καθώς εκείνο σηκώνει το κεφάλι, το μαχαίρι στριφογυρίζει και χράπ! το το κόβει στη στιγμή. Άλλά ο κακόμοιρος ο ά-

στακός ζεματίζεται ζωντανός... Θα πήτε και τί ψυχή έχουν αυτά τα θαλασσινά, τα μικρά ή μεγάλα άστρακόδεσμα, για να τα λυπούμε στε που τα ζεματίζουμε ή τα χάρουμε; αίσθάνονται; πονούν; όποφέρουν; Μά βεβαιότατα! Κάθε ζωντανό έχει την ψυχή του, και κάθε ψυχή αισθάνεται, πονεί κι' όποφέρει. Άφου και τα φυτά, λένε, τα λουλούδια, πονούν όταν τα κόβουμε κι' όποφέρουν όταν τήνουμε κομμένα να μααραθούν, φαντασθήτε αν δεν όποφέρει ο άστακός, που τρέχει κιάλα, όταν τόχη να πέση στην όδον Σταδίου, για να γλυτώση. Δεν είχε καθόλου άδικο που τον λυπήθηκε τόσο ο ευαίσθητος Παύλος Νιρβάνας...

Σας άσπάξομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

15

Ο Λύκος παρουσιάσθηκε στη στιγμή.

— Έτοιμα όλα, άφέντη μου το έλεγε ο Γιαννάκης. Ίδες και κρίνε μόνος σου.

Ο Λύκος είδε το μαγειρεμένο κυνήγι, δοκίμασε από το στυφάδο, από το σαλμί, άπ' όλα, κι' έμεινε πολύ ευχαριστημένος.

— Μπράβο, Γιαννάκη, είπε, είσαι καλό παιδί, κι' εγώ θα σάνταμείψω όσο σου άξίζει. Δεν θέλω να πη κανέναν πως δούλεψες το Λύκο του Βουνού χάρισμα. Και να, πάρε τουτό το σαβδί.

Ένα σαβδί! Τι σπουδαία πληρωμή ήταν; Όσο ο Γιαννάκης το πήρε χαμογελώντας κι' είπε ευγενικά:

— Ευχαριστώ, άφέντη Λύκε, για το πολύτιμο δώρο σου.

— Και είναι! άποκρίθηκε ο Λύκος. Άμα φτάσης στην κορφή του Βουνού και θελήσης να κατεβής, δεν δάχης παρά να το καβαλλικήψης.

— Μα πως θα φτάσω στην κορφή του Βουνού, άφου δεν μπορώ να περάσω αυτό το χαντάκι;

— Το χαντάκι είναι δική μου δουλειά. Έλα, τώρα, πήδησε στη ράχη μου και σόπα.

Μ' έμπιστοσύνη, ο Γιαννάκης πήδησε στη ράχη του Λύκου και καλοκάθησε. Τότε εκείνος πήρε φόρα, και μ' ένα φοβερόν πήδο, ως που να πής άμην, βρέθηκε άντίκου, με το Γιαννάκη πάντα στη ράχη του. Κι' άμέσως χαντάκι και Λύκος χάθηκαν. Έτσι ο Γιαννάκης έμεινε μόνος του με το σαβδί, έλεύθερος να εξακολουθήση το δρόμο του προς τάπάνω.

Το χαντάκι λοιπόν ήταν μαγικό όπως κι' ο τοίχος. Άραγε θάπαντούσε κι' άλλα έμποδια ως να φτάση στην κορφή;

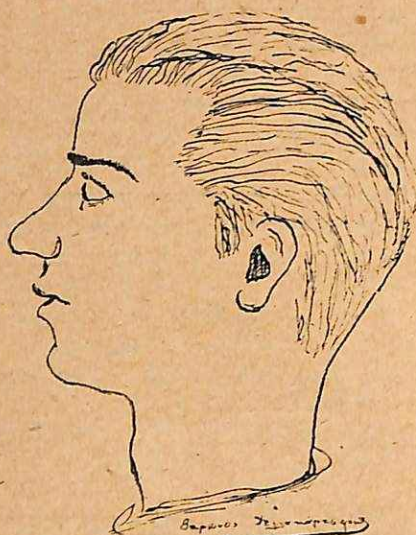
(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ—ΙΔΕ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΣΕΛ. 123-124)

ΒΑΡΩΝΟΣ ΔΕΛΑΚΟΥΡΤΣΕΡΗΣ
Μεγάλη Τάξις—Γ' Βραβείον

ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΥΔΡΑ
Μικρή Τάξις—Γ' Βραβείον

ΥΔΡΑΙΟΠΟΥΛΟ
Μεγάλη Τάξις—Γ' Βραβείον

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Είχε σκοπό να χορέψω μπρός στο γιατρό και στη μητέρα του για να τους διασκεδάσω και ήταν βέβαιη πως ο χορός της θα έφερε και στους δύο προστάτες και φίλους της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

— «Ω καλώς μου τα καλά μου κοριτσάκια! είπε η υπηρέτρια, ανοίγοντας την πόρτα στις δυο μικρές. Ο κύριος και η κυρία παίζουν μουσική. Πηγαίνετε μέσα να τους ακούσετε.

Η Μαρία μόλις άκουσε για μουσική έτρεξε μέσα πρώτη και η Έμορφία την ακολούθησε και στάθηκαν κι οι δυο τους μπρός στην πόρτα, κρατώντας και την αναπνοή τους ακόμα για να μην κάνουν θόρυβο. Νόμιζαν πως δεν τις έβλεπε κανείς γιατί οι μουσικοί τους είχαν γυρισμένη τη ράχη, μα ο γιατρός τις έβλεπε από τον αντικρινό του καθρέφτη και γέλοσε από μέσα του για την εκπληξί τους και την έκτασή τους. Κι' ακόμα παρατήρησε πως από κάτω από την ποδιά της Μαρίας ξεχώριζε ένα από τα μετάλλια κρόταλα του ντεφιού της.

— Καλά, είπε μέσα του, η γυφτοπούλα έχει σκοπό να μάς χορέψει, αφού έφερε και το ντέφι της. Πρέπει να της παίξουμε ένα χορό.

Αφού λοιπόν τέλειωσαν το κομμά-

τι που παίζαν όταν μπήκαν μέσα τα κοριτσάκια, ο γιατρός γύρισε γοργά τα φύλλα του βιβλίου του και είπε στη μητέρα του: «Μητέρα, το μενούεττο του Μποκκερίνι».

Η μητέρα γύρισε κι' αυτή τα φύλλα του δικού της βιβλίου και άρχισαν μαζί να παίζουν το παιδριό και χορευτικό μενούεττο.

Τα μάτια της γυφτοπούλας άστραψαν, προχώρησε στη μέση της κάμαρας και στην επανάληψη της πρώτης στροφής η μητέρα του γιατρού τινάχτηκε, ακούγοντας έξαφνα το χτύπημα του ντεφιού. Η γυφτοπούλα γοητευμένη από την πεταχτή μουσική ώρμησε στη μέση της κάμαρας και εκεί, όρθια στα δάχτυλα των ποδιών της, έχοντας τα χέρια της, σηκωμένα πάνω από το κεφάλι, της χόρευε ελαφρά και χαριτωμένα κανονίζοντας τα βήματά της στον ρυθμό του μενούεττου και χτυπώντας το ντέφι της.

— Έξακολουθήστε, είπε στη μητέρα του ο γιατρός, κι' ας επαναλάβουμε την τρίτη στροφή.

Η γυφτοπούλα έχορευε δυο έξακολουθούσε η μουσική, ο γιατρός την έβλεπε στον καθρέφτη και γέλοσε η δε μητέρα του γύριζε κάθε τόσο το κεφάλι της και την παρατηρούσε. Η Έμορφία την κοίταζε με ανοιχτό το στόμα κι' έλεγε μέσα της: «Τι ωραία που χορεύει! Ναί, μα εγώ δεν

θα το έκανα ένα τέτοιο πράγμα!»

Μόλις έπαψε η μουσική, έπεσε και η έξαψη της γυφτοπούλας. Στάθηκε ακούνητη περιμένοντας ν' ακούσει τι θα έλεγαν οι γιατροί και η μητέρα του. Το πρόσωπό της ήταν κατακόκκινο.

— Πολύ ωραία, μπράβο, μικρή μου μάγισσα, είπε ο γιατρός ενθαρρυντικά. Θέλεις να μάς δείξεις πώς ξέρεις και σ' αυτό. Έμεις θα σε μάθουμε πολλά πράγματα, αλλά και σ' μπορείς περίφημα να μάς μάθεις να χορεύουμε. Το κακό είναι πως έμεις γεράσαμε πιά, καθώς βλέπεις. Όσο σ' ευχαριστώ, γιατί πολύ μου άρεσε ο χορός σου.

Η γυφτοπούλα ευχαρίστησε το γιατρό με μια θερμή ματιά κι' ύστερα γύρισε κατά τη μητέρα του, περιμένοντας κι' απ' αυτήν έναν καλό λόγο. Έκείνη ένοιωσε την επιθυμία της μικρής και είπε:

— Μάλιστα, μικρή μου, και σε μένα πολύ άρεσε και είμαι ευχαριστημένη από σένα. Και η αγαθή κυρία χάρηδε με το χέρι της τα κατάμαυρα μαλλιά της γυφτοπούλας. Ύστερα χάρηδε και την Έμορφία και είπε:

— Έλάτε τώρα στην κάμαρά μου, έχω να σας δείξω κάτι όμορφα πράγματα.

Και με τα λόγια αυτά πήγε στην κάμαρά της παίρνοντας τα δύο κοριτσάκια μαζί της. Έκάθησε σε μια πολυθρόνα κι' έβαλε τις δυο μαθήτρές της να καθίσουν δίπλα της. Άνοιξε το Άλφαβητάριο και τους έδειξε τα

πρώτα ψηφία του αλφαβήτου κι' έκεινες επαναλάμβαναν Α, Β, Γ και προσπαθούσαν να κρατήσουν στο μυαλό τους το σχήμα των γραμμάτων για να τα γνωρίσουν στην άλλη σελίδα. Η Μαρία ζάρωνε τα φρύδια της και μια βαθεία χαρμια σχηματιζόταν στη μέση από το μέτωπό της. Τα πόδια της, που έμειναν τόνσην ώρα ακούνητα, την έτρωγαν. Άηδέστατο και βαρετό της φαινόταν το διάβασμα. Και ιδρώνει πολύ περισσότερο παρ' ό,τι σ' αν έχορευε.

Η μητέρα του γιατρού βλέποντας τη στενοχώρια της Μαρίας, έκλεισε το βιβλίο και είπε:

— Για την ώρα φτάνει. Γώρα να κάνουμε άλλη δουλειά. Έχομε να κόψουμε φράουλες και να ψήσουμε γλυκό. Έλάτε κάτω στον κήπο να με βοηθήσετε. Θα δώσω και σε σας από ένα ποτηράκι.

Βέβαια είναι πολύ πιο διασκεδαστικό να κόβεις φράουλες παρά να μαθαίνεις γράμματα. Γι' αυτό και τα δυο κορίτσια εργάστηκαν με αμέλειαν δραστηριότητα και μάζεψαν ένα πλήθος φράουλες και τις έβαλαν μέσα σ' ένα από τα καλάθια που είχε κάνει άλλοτε η Μαρία. Ύστερα η γριά κυρία πήρε τα δυο κορίτσια και πήγαν σ' ένα μαγειριό όπου η μαγείρισσα έτριβε τους τεντζερέδες και τ' άλλα χαλκώματα και τους έκανε ν' άστράφτουν. Μόλις είδε την κυρία της να μπαίνει, έζάρωσε τα μούτρα της.

— Ω, είπε, κρίμα στους κόπους μου. Ενόμιζα πως δεν θα ψήσω σήμερα το γλυκό, ειδήμη θα τ' άφηνα για άλλη μέρα. Και τ' έχω όλα μες στη μέση. Που να τα μαζέψω τώρα;

Η μητέρα του γιατρού ήταν συνειθισμένη στην γκρίνια της μαγείρισσας της, που πάντοτε έφερνε τον κατακλυσμό. Χωρίς λοιπόν να ταράχθη καθόλου της είπε μαλακά:

— Ησύχασε, κυρά Λένη μου, και δεν θα σ' ενοχλήσω καθόλου. Κάμε σ' τη δουλειά σου. Το μαγειριό έχει τόπο και για το τρίψιμό σου και για το ψήσιμο του γλυκού μου.

Η Χουσόλα, η μικρή υπηρέτρια, και τα δυο κορίτσια κάθησαν σε μια γωνιά του μαγειριού, γύρω από μια μεγάλη λεκάνη, για να καθαρίσουν τις φράουλες. Οι ούρες τους είχαν κιάλας γίνει ένας μεγάλος σωρός και η κυρά Λένη καταγινόταν να βρῇ τη ζυγαριά και τα βάρη και άναβε με γάλη φωτιά.

Οι δυο μικρές καμάρωναν που βοηθούσαν κι' αυτές στη δουλειά και η μητέρα του γιατρού παρατήρησε πως η Μαρία ήταν δυο φορές πιο γρήγο-

ρη από την Έμορφία. Η Έμορφία έχασκε, πιπίζε τα κοτσάνια από τις φράουλες, άκουγε το κελάιδημα του καναρινιού και η δουλειά της έμεινε πίσω, ενώ η Μαρία σφίγγοντας τα χείλη της και έχοντας το νου της μόνο στη δουλειά, δεν κοίταζε ούτε δεξιά, ούτε αριστερά και καθάριζε τις φράουλες με καταπληκτική γρηγοράδα.

Τέλος το τσουκάλι μπήκε στη φωτιά, το σιρόπι έβραζε, έρριξαν τις φράουλες και όλο το πιάτι μοσχοβόλησε.

Η Έμορφία σηκώθηκε φαινόταν κατακουρασμένη.

— Πήγαινε, τρέξε στον κήπο, Έμορφία μου, είπε η μητέρα του γιατρού, πήγαινε και σ' εσύ, Μαρία μου. Είσαοτε κουρασμένες από τη δουλειά. Θα σας φωνάξω διαν ψηθῇ το γλυκό, για να σας μάθω και κάτι άλλο ακόμη.

Στα λόγια της γριάς κυρίας η Έμορφία ευθύς επέταξε στον κήπο σαν πουλάκι που το άνοιξαν το κλουβί, μα η Μαρία πήγε στην κυρά Λένη και της είπε δειλά, παίρνοντας ένα μικρό μπρούντζινο τάσι στο χέρι της:

— Να σας βοηθήσω, κυρά Λένη; (Άκολουθεί) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΝΔΟΞΑ ΠΑΙΔΙΑ

Η Σιρέλεϋ Τέμπλ, το μικρό κινηματογραφικό «άστρο», σε μία από τις τελευταίες της εμφανίσεις.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΒΩΛΙ ΚΑΙ ΚΟΥΝΟΥΠΙ

Ένα κουνούπι κάποτε καθότανε
Σε κέρατο βωδίου και τραγουδούσε
Μα ξάφνου σταματώντας το τραγούδι
[του]

Ρωτά το βώδι, μήν το ένοχλούσε
Για νάφευγε; μα τότε αυτό αποκρίνεται
'Αδιάφορα: — Διόλου δεν με πειράζει,
Γιατί ούτε όταν ήρθες σε κατάλαβα
Κι' ούτε κι' αν θες να μείνης θα με
[νοιιάζει].

(Κατά τον Αίσωπο)

Πρόμαχος της 'Ελευθερίας [B]

✱✱

ΕΞΟΧΗ

Ήταν καλοκαίρι.

Βρισκόμαστε σε μία έσοχη πνιγμένη
στο πράσινο. 'Ο καιρός περνούσε ξέ-
γνοιαστα: με παιχνίδια κι' εκδρομές.

Συνήα ζητούσαμε έξωφρενικές περι-
πέτειες γιατί είμαστε όλη η παρέα ένας
κι' ένας!

Μιά μέρα παίζοντας είδαμε στον τοί-
χο του αντικρινού σπιτιού κάτι να μαυ-
ρίζει. Πλησιάσαμε περιέργοι κι' είδαμε
μερικά σερότγγκια (*) να μπαίνουν
σε μία τρύπα που θ' χρησιμοποιε για
φωλιά τους: κι' ήταν μεγάλα σαν πον-
τίκια! 'Αμέσως μπήκαμε στον πειρα-
σμό.

— Παιδιά, βουλώνουμε τη φωλιά;
φωνάζει κάποιος.

Αυτό ήταν. 'Αποφασίσαμε να εκστρα-
τεύσουμε έναντιον της φωλιάς.

Αυτόσημη έγινε ένας άρχηγος και
διεύθυνε όλη τη δουλειά. 'Άλλοι κου-
βαλούσαν ξύλα, πανιά, άλλοι νερό και
χώμα κι' έβλεπες εκεί μέσα σε μία στιγ-
μή ένα πλήθος τόσων διαφορετικών
πραγμάτων, ό,τι μπορεί να φανταστή
άνθρωπινό μυαλό, και τ' άπογεματάκι
είμασταν πιά έτοιμοι για τη μάχη.

Πλησιάσαμε σιγά σιγά κρατώντας τα
φονικά μας όπλα. Μπροστά ό άρχηγός,
πίσω έμεις.

Διαλέξαμε την ώρα που μπαίνουν
σε στη φωλιά... κόσμος! Στιγάζαμε
κατόπι μιά σκαλίτσα για να γίνη από
κοντά ή έξόντωσι. 'Όλα ήταν έτοιμα.
'Η λάσπη σ' ένα κουβαδάκι και το
σπουδαιότερο, οι πανοπλίες μας! Μήν
τρομάζετε! Αυτές δεν ήταν τίποτ' άλλο
παρά κάτι παλιόπανα που τα είχαμε
τυλιγχι ξέροντας τί έστί τοίμπημα...σερ-
σηγκένιο!

Σε μένα ανατέθηκε το βούλωμα.

Δύσκολη δουλειά, αλλά τί να γίνη
αφού ήταν διαταγή του άρχηγού! Κά-
νω το σταυρό μου κι' ανεβαίνω τη
σκάλα.

(*) Μεγάλες μέλισσες.

Τό χέρι μου τρέμει. 'Αναποδογυρίζω ό-
μως με δύναμη το κουβαδάκι μπρός
στην τρύπα και κατεβαίνω ένθουσια-
σμένος.

Δέν πρόφτασα όμως να πατήσω καλά
καλά τό πόδι μου στη γή, και βλέπω
τούς άλλους να κτιρνίζουν κι' ύστερα
να τό βάσουν στα πόδια με φωνές, πα-
ρατώντας κάθε τους όπλο.

'Ετσι άσυνείδητα, καθώς πάντα συμ-
βαίνει, άρχισα κι' έγω να τρέχω από πί-
σω τους φωνάζοντας απελπισμένα. Τα
πόδια μου φτέρωναν μπροστά στον ά-
γνωστο έχθρό, όταν—ώ θεέ μου—νοιώ-
θω ένα δυνατό τοίμπημα στο κεφάλι.
'Η πανοπλία δέ χρησίμευε τίποτα. 'Αρ-
χισα να πηδάω σαν τρελλός και να
κλαίω.

Σάν βρέθηκα άργότερα καθισμένος
στο σπίτι ήμουν σε κακή χάλια, κουρε-
λιάρης—κρέμονταν από παντού τα κου-
ρέλια της πανοπλίας—κλαμμένος και
πρσιμένος.

Ντρεπόμουν τούς φίλους μου που
κρυφογελοΰσαν. Τήν είχα πάθει. Σάν
κουτάτηκα στον καθρέφτη ξέσπασα
σε κάτι αϋθόρμητα, παράξενα γέλια,τό-
σο παράξενα, όσο βαθειά αισθανόμουν
άκόμη τον πόνο.

Μέρες ύστερα έκανα να περάσω από
τον τόπο του δράματος. 'Όταν όμως
τόν πλησίασα έκδικήθηκα πετώντας μιά
μεγάλη κομματάρα λάσπη στη φωλιά,
που κατά τη γνώμη μου ήταν υπεύθυνη
για ό,τι συνέβηκε.

Σήμερα που τό θυμάμαι διαφωνώ με
τόν παλιό έαυτό μου στο ζήτημα της
έκδικης. Πόσο γρήγορα αλλάζουν οι
γνώμες στο διάβα του χρόνου.

Άλκης Θαλασσινός [B]

✱✱

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ

Ο ΓΑΛΑΤΑΣ

'Όπως ό πετεινός με τό λάλημά του
που τό άρχίζει δυνατό και παρατεταμέ-
νο πρωί πρωί για να ξυπνήσουν οι κό-
τες δίνοντας την κίνηση της αΐλης έτσι
είναι κι' ό γαλατάς.

Πρωί πρωί με τό άμαξάκι του, φω-
νάζοντας τό έμπόρεμά του περνά από
τη γειτονιά. Στριβεί με θόρυβο τη γω-
νιά και σταματά στο αντικρινό σπίτι.

Κάποιο παράθυρο θ' άνοίξη και σε
λίγο θ' άκουστούν μονότονα βαρεία πα-
τήματα ενός ανθρώπου στη σκάλα, θα
σύρη τό σύρτη και θα φανή ένας άγ-
θρωπος, που ό ύπνος δέν τον έχει ά-
φήσει άκόμη, με τά νυχτικά του.

— Καλημέρα, κύρ Πίπη, τί κάνετε;
ώραία ήμέρα σήμερα! αυτός είν' ό γα-
λατάς.

— Ναι, παιδί μου, ώραία ήμέρα ση-
μερα. 'Ηρθες όμως νωρίς; με ξύπνησες.
'Εννοείται πως αυτή ή συζήτηση γίνε-

ται τακτικά σ' αυτό τό σπίτι. 'Η συζή-
τηση εξακολουθεί ενώ συγχρόνως ό γα-
λατάς κάνει τη δουλειά του. Γεμίζει
σβέλτος τό δοχείο και φεύγει γρήγορα
γρήγορα: κάπου κάπου τραγουδάει κά-
ποιον εϋθυμο σκοπό.

Τέλειος τύπος χωρικού, κόκκινο χρώ-
μα είναι χυμένο στο πρόσωπο, τά χέ-
ρια του ροζιασμένα άπ' την άξίνα. Έξυ-
πνος, πάντα, χαρούμενος και γλυκόλο-
γος, όλο και κάποιον καλό λόγο αφήνει
στά σπίνια που πάει.

Μ' ένα στρατιωτικό μανδύα τό χει-
μώνα, με σακκάκι την άνοιξη και μόνο
με τό πουκάμισό του άνοιχτό, αφήνοντας
να φαίνεται τό στήθος του με τρίχες τό
καλοκαίρι.

'Όπως ό κούκος είναι ό προάγγελος
της άνοιξης έτσι και ό γαλατάς αναγ-
γέλις την ήμέρα και διαλαλεί την έρ-
γασία και τη χαρά.

Είτε καλοκαίρι είναι, είτε χειμώνας,
καλός καιρός ή βρέχει, ό γαλατάς στη
συνειδημένη ώρα έρχεται στη γειτονιά
και μαζί με τό γάλα δίνει εϋθυμία κι'
υπενθυμίζει εργατικότητα.

Τά σπίνια της γειτονιάς στο πέραςμά
του παρνουν μι' άλλη όψη: ενώ ήταν
σιωπηλά, βαριά, τώρα άκούγονται πα-
τήματα, άνοίγουν τά παράθυρα και ά-
πλώνουν τά σεντόνια για να λιαστούν.

'Επειτ' από τό γαλατά έρχεται ό μα-
νάβης με τό γαϊδουράκι του, ό γανωμα-
τής, ό μπαλωματής. Αυτοί όμως είναι
πεζοί, κι' όχι ταχτικοί. Είναι οι συνη-
θισμένοι πρωϊνοί επισκέπται της γει-
τονιάς.

Κάπου κάπου φαίνεται σαν κομήτης
στο στερέωμα της γειτονιάς ό βαγενάς
και ό ψαράς.

Ναυτάκι [B]

✱✱

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΓΝΩΜΕΣ

'Η άγάπη της μητέρας για τό παιδί
της είναι πιο δυνατή κι' από τό φόβο
του θανάτου.

'Η έλπίδα είναι ή δεύτερη ψυχή του
δυστυχισμένου.

Καλλίτερα να χάση κανείς τη ζωή
παρά την έλπίδα.

'Ο σκληρότερος πόνος στον δυστυχι-
σμένο είναι ή άνάμνηση της εϋτυχίας
του.

'Η καρδιά μιιάς μητέρας είναι μιιά ά-
βυσσος που στο βάθος της βρίσκεται
πάντοτε ή συγγνώμη.

'Η εϋτυχία είναι πράγμα μαγικό. 'Όσο
περισσότερη δίνεις, τόσο περισσότερη
έχεις.

Τό πολύτιμο φυτό που κάνει όλα τά
πράγματα ελαφρά είναι ή ύπομονή.

Τσιγγανοπούλα [B]

ΕΝΑ ΘΥΜΑ

Πολλές δεκατηρίδες είχαν περάσει
από πάνω του κι' όμως όρθωνόταν
άκόμη περήφανος και θαλερός ό γέρο-
πλάτανος, εκεί, πλάι σ' ένα οικόπεδο,
στην άκρη της μεγάλης πολιτείας.

Κοντά του είχαν κτισθή μεγάλα σπί-
τια και εργοστάσια, μα εκείνος, με τόν
επιβλητικό φυσικό του όγκο, φαινόταν
σά να μη τά λογάριζε, να μη τά πρό-
σεχε, σχεδόν να τά περιφρονούσε. 'Ε-
κείνα ήθελεν κάθε τόσο επισκευές, βα-
ψίματα και φροντίδες. Αυτός όμως,
παίρνοντας δύναμη μόνο από τη μάνα
του τη φύση, κάθε χρόνο και φαινό-
ταν πιο ώραιος, πιο πυκνός, πιο με-
γαλόπρεπος!

'Ω, ναι! 'Ο ροζιασμένος κορμός του
βαστούσε πάντα κι' έδειχνε ζωτικότητα
για πολλά-πολλά χρόνια άκόμη.

Πόσους όδοιπόρους, που κατάκοποι
και βοιτηγμένοι στον ιδρώτα, σ' αυτόν
είχαν ζητήσει λίγη άνακούφιση, δέν έ-
δεχτηκε, δέν έδρσισε ή παχείά σκιά
του φυλλώματός του!

'Ο μανιασμένος ό βοριάς, οι θύε-
λες κι' οι καταιγίδες άδικα του οίχουν-
ταν σαν έπαιρνε να χειμωνιάζει. Τό
μόνο που κατόρθωναν ήταν να τόν γυ-
μνώνουν από τά φύλλα του. 'Αλλά τί
με τούτο; Μήπως σε λίγους μήνες δέν
σφεντόνιζε καινούρια ντύση πιο πλού-
σια από πρώτα;

'Η μεγάλη πυρκαϊά που είχε ρημά-
ξει την πολιτεία αυτή έδω και είκοσι
χρόνια, δέν τόν πείραζε.

Κι' όμως!

Τί του έμελλε!

Κάποιο πρωί, τώρα τελευταία, ένα
συνεργείο από εργάτες και ξυλάδες τόν
έξριζε άσπλαχνα κάτω.

Γιατί αυτή ή θυσία;

'Αλλοίμονο! 'Επρεπε να ίσοπεδωθή,
είπανε, τό μέρος εκείνο, γιατί θα γινό-
ταν εκεί κοντά ό νέος αϊδηροδρομικός
σταθμός και άλλα δημοσία έργα.

Και τώρα, ό πελώριος πλάτανος κεί-
τεται άψυχος χάμω στη γή, ένας σω-
ρός από κλαδιά και φύλλα και στη μέ-
ση ό κορμός του, ό νικημένος κολοσσός,
που ποιος ξέρει σε πόσα σημεία
θα σκαρπιστούν και τί θ' άπογίνουν τά
κομμάτια του.

'Ο 'απολιτισμός' άριθμούσε ένα και-
νούριο θύμα.

'Η 'πρόοδος' είχε καταπιή μιιά άκό-
μη φυσική όμορφιά.

Άδολαφ [B]

✱✱

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ο Νέτεκτιβ Φάντασμα διαβάζει
στην έφημερίδα ότι «εις χείρας λαθρεμ-
πόρου κατεσχέθησαν όκτώ σάκκοι σακ-
χάρους».

— Πά! πά! φωνάζει με θαυμασμό.
Τί χεροδύναμος άνθρωπος αυτός ό λα-
θρεμπόρος! Να κρατήσ τά χέρια του
όκτώ σακκιά ζάχαρη!

Στέφανος της Δόξης

Παρακαλώ πολύ όσους χρωστούν
τη συνδρομή τους να τη στείλουν
τό γρηγορότερο. 'Ας έχουν όπ'
δνει τους, ότι οι συνδρομές αυ-
τές είναι ό μόνος μου πόρος' ή
καθυστέρηση επομένως δυσκο-
λεύει πολύ τό έργο μου που ά-
παιτεί όχι μόνο μεγάλους κό-
πους, αλλά και μεγάλα έξοδα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι 42 όδός Εϋριπίδου
την 7 Μαρτίου 1939

ΣΗΜΕΡΑ δημοσιεύω άλλες τρεις βρα-
δευμένες αυτοπροσωπογραφίες. Στο έρχό-
μενο θα δημοσιεύσω άλλες τρεις και... λυ-
πούμαι που δέν μπορώ να τις δημοσιεύσω
όλες. Είναι τόσο καλές κι' αυτές άκόμα
που πήραν έπαινο! Στο έρχόμενο έπίσης
θα έχω κι' άλλου Διαγωνισμού αποτελέ-
σματα.

Παλιότες, δέν υπάρχει λόγος να έφαρ-
μώσω τη δεύτερη «περίπτωση». Τό κομ-
μάτι σου εκείνο τό θυμώμαι πολύ καλά,
αλλά αφού είναι από τό Νοέμβρη και δέν
είδες άκόμα τίποτα, θα πη πως πρέπε-
σε. Μπορείς να τό ξαναστείλεις; Τό ση-
μερινό ποίημα ώραίο και τόσο, ώστε πρέ-
πει να σε ρωτήσω: είναι έντελώς δικό
σου; 'Απάντησά μου με ειλικρίνεια, θέλω
να ξέρω.

Στό προηγούμενο φυλλάδιο, ένα κομμά-
τι του Στεφάνου Δόξης («'Η μητέρα»)
δημοσιεύθηκε, κατά λάθος, χωρίς βαθμό.
Παρακαλώ λοιπόν να σημειώστε στις κε-
νές άγκυλές ένα Β. 'Αν ήταν πρωτότυπο,
έπρεπε βέβαια να πάχρ Α, αλλά, καθώς
είδατε, είναι δικαίω από τό 'Ιταλικό.

Μεγάλη 'Ελλάς, έχω μπροστά μου ένα
γράμμα σου και μιιά κάρτα. Για τη συν-
δρομή του Θ. άπάντησα ιδιαίτέρως για
τη φωτογραφία του Π. σημείωσα δσα μου
γράφεις. Για να έπιστραφή μετά τη δημο-
σίευση ίσως δέν θα χρησημύη γιατί θα
γίνη άνάγκη να περικοπθή. Πάντως, είτε
κομμένη, είτε ολάκερη, ό κ. Ξ. άνέλαβε
να σου τη φυλάξη. 'Η άπάντησή εκείνη
έπρεπε αφού είχαν δημοσιευθεί τότε τελέ-
σματα. 'Ο 'Α. ανίας έσημείωσε αυτές τις
παράλληλές των δύο τελευταίων «Χίλιω»
Μύριων» του και σ' έθαρίστη.

'Εού παρεξηγήσεις, 'Αδολάφ. Η άπάν-
τησή μου στην Αύγή περί έγωϊσμού κτλ.
δέν είχε καμιά σχέση με σένα. 'Υπόθεσε
πως δέν μου έγραψες την ίδια ήμέρα ή
Αύγή και δέν της άπαντούσα τίποτα. Θα
έδωχάς από την άπάντησή μου σε σένα
πως σε είπα έγωϊστή; 'Οχι βέβαια. Δέν
είχα καμιά άμβολία πως από άγνό έν-
διαφέρον έκαμες εκείνες τις παρατηρήσεις
και χαίρω που άναγνώρισες πως δέν ήταν
πολύ δικαιολογημένες.

Μόννα Λίτσα, ή Μαγική Εικόνα που
μου έστειλεις δέν μπορεί να δημοσιευθή.
Πρώτο γιατί τό τουφέκι του κυνηγού έί-
ναι στραβό και τό κρατεί σά να του έχη
σπάσει και δεύτερο γιατί τό πουλί δέν
είναι καλά σχεδιασμένο ούτε κρυμμένο άρ-
κετά. 'Επειδή όμως ή ίδια είναι πολύ κα-
λή, νομίζω πως θα μπορούσες να την
έανακαίνεις.

'Ηλέκτρα, έλαβη την άπάντησή σου
στην «Κυριακή», καθώς και της... όπη
ρέτριάς σου, που μου τη διηγήσται στο
γράμμα σου. Είδες, αλήθεια, με πόση ει-
λικρίνεια σου άπάντησε όταν τη ρώτησες
τι θάκανε αν έδοσε στο όρόμο ένα χιλιά-
ρικο; Με την ίδια ειλικρίνεια θάθελα να
παντούν και τά Διαπλαστικά. Μπορείς
βέβαια να ζητήσεις με γράμμα από τη
Μ. Ε. να σου έπιστρέψη τη φωτογραφία
σου, αφού της την έστειλεις έπί έπιστολή.

'Ελαβη τον μεγάλο σου γράμμα, Ψυχα-
ριστή, με τόν πόλογο, τόν έπιλογο, τις
άπορίες και τις παραγγελλίες σου. Αυτές
τις έξετέλεσα, χαίρω για τό Συλλόγο σας
και περιμένω τη δράση του. 'Όσο για τις

άπορίες σου, θα σου άπαντήσω μόνο για
τη γλωσσική. 'Αφού είσαι σπουδαστής της
'Εμπορικής Σχολής, την καθαρεύουσα πρέ-
πει να τη μάθης καλά. Αυτή θα είναι ή
γλώσσα σου ως έμπορος. 'Αλλά ως πνευ-
ματικού ανθρώπου, ή γλώσσα σου θα είναι
ή δημοτική. Σ' αυτήν γράφονται τά ποιή-
ματα, τά λογοτεχνικά έργα, τά θεατρικά,
όλα. Θα είσαι έμπορος, μα δέν θα διαδά-
ζεις και κανένα βιβλίο; δέν θα πηγαίνεις
και στο θέατρο; Να μην είσαι λοιπόν «έ-
ναντίον της δημοτικής». Και τό ψευδώνυ-
μο αυτό γιατί τό πήρες; Για εironεία;
Τότε να τάφήσες.

Εϋχαριστώ πολύ για τά έσοπαθώματα,
Νεφέλη. Πολύ καλός κι' ό βαθμός σου
—18 σ' όλα τά μαθήματα «άπό πάνω ως
κάτω»—άλλά μπορεί, νομίζω, τη δεύτερα
έξαμηνία, να γίνη άκόμα μαλύτερος. 'Εγώ
π. χ. θα είμαι εϋχαριστημένη, αν, μέσα
στα 18, θα άπάρχουν και μερικά 19 και
20. Για τά Λεξικά που με ρωτάς δέν ξέ-
ρω. Μπορείς όμως να ζητήσεις μ' ένα δελ-
τάριο τόν Τμoκατάλογο ενός όποιουδή-
ποτε από τά μεγάλα βιβλιοπωλεία τών
'Αθηνών, 'Ελευθερουδάκη, Κολλάρου, Δη-
μητράκου κτλ.

Μετά χαράς, Νυχτοτραγούδο, ανέκρι-
να τό ψευδώνυμο της αδελφής σου. Εϋγε
για τούς λαμπρούς βαθμούς. 'Αλήθεια, έ-
κείνο τό 20 στα Μαθηματικά, τό μόνο σ'
όλο τό Γυμνάσιο, αξίζει, ετι, πής... Στα
τετράδιά σου τών Μ. Μυστικών μπορείς να
γράφεις σ' όλα τις ίδιες άπαντήσεις. 'Ετσι
κάνουν ογδόν όλοι. Γιατί τά τετράδια τό
καθαρός τά λαβαίνουν διάφοροι, ώστε δέν
πειράζει αν ό Α. θα έχη τις ίδιες σου ά-
παντήσεις με τόν Β. 'Επειτα μπορείς να λ-
αζής κάθε φορά προτιμήσεις, και για τόν
Α να σου άρέσει τό λευκό χρώμα και για
τόν Β τό ρόδινο; Παράλογο!

Ρομπέν του Δολέφ, μέσα στο γράμ-
μα σου ήταν και μιιά φωτογραφία, για δη-
μοσίευση βέβαια, αλλά δέν γράφει ούτε
ποιός είναι (όνομα και ψευδώνυμο) ούτε
σε ποιά Διαγωνισμό βραβεύθηκε. Την έφύ-
λαξα και περιμένω να μου τη γράψης.
Χαίρετισμός στις νέες μου φίλες που θα
έλαβαν βέβαια τά φυλλάδια. 'Εκράτησα
σημείωση για τό τεύχος της 'Ιονίου 'Αν-
θολογίας.

Εϋχαριστώ, Διανοθαλασσίτη, για την
άνανεωση και τά καλά λόγια, και σε συγ-
χαίρω για τη μεγάλη έπιτυχία σου στο
σχολείο. Βεβαίωτα οι «Θαλασσόλυκοι»
θα είναι ένα καλό μαθημα «για τά πει-
σματικά, έγωϊστικά και ακατάδεκτα
πλουσιόπαδα τύπου Χάρβεϊ...». Σου έ-
στειλα και τά φυλλάδια που παρήγγειλες.
Τι έννοεις «πρωτότυπη όλη»; Ποιήματα,
διηγήματα, 'Επιστολή του Φαίωνα και
άλλα δημοσιεύω τακτικά. 'Ηθελες και
πρωτότυπα, έλληνικά μυθιστορήματα; Κι'
έγω θα τό ήθελα πολύ. 'Αλλά που είναι
τα; Δέν έχουμε, δυστυχώς, συγγραφείς
να γράφουν τέτοια για παιδιά. Μερικοί
παλαιοί—ή κυρία Δέλτα, ό κ. Ξανόπουλος
κ.ά.—έγραφαν μερικά, αλλά αυτοί κυρά-
σθηκαν πιά και νέοι δέν έφάνηκαν.

Μετά χαράς, 'Ισπότη της Ρόδου, σε
δέχομαι στην κίνησή μου. Αυτό τό ψευ-
δώνυμο σου ένέκρινα, γιατί τό προτίμησα
από τό άλλο, τό ξενικό. 'Οχι, δέν βλέπω
πολλά λάθη στο γράμμα σου, μπορώ μά-
λιστα να πω πως γράφεις πολύ καλά.

Ναι, μικρούλη μου Παλυμήχανε 'Ο-
δυσσεά, σου ένέκρινα από τώρα τό ψευ-
δώνυμό σου για να μου γράφης και σύ, δ-
ταν θα μπορέζ, «όπως όλα τά παιδιά».
Πρακτικώς όμως πως μπορείς κι' από
τώρα γιατί τό γραμματάκι σου είναι πολύ

καλό. Μόνο το ψευδώνυμό σου πολύ μεγάλο. Μικρούλης εσύ, δεν παίρνεις κανένα μικρότερο ;

Λίγα γράμματα έμειναν απάντητα και τα έφύλαξα για το έρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα : Μασκώτ, κ. (;); Κόρη Δράκουλα, κ. (ΕΦ). Μυστηριώδης Ίππεύς, α. (ΜΦ). Λάμπεθ Γουόκ, κ. (ΜΣ). Μαρινέλλα, κ. (ΡΑ). Θαλασσόλυκος, α. (ΧΑ). Κάν - Βά, κ. (ΑΜ). Σκλαβωμένη Δωδεκάνησος, κ. (ΣΔ). Λαίδη Μαριάννα, κ. (ΠΝ). Καμνακιώτισσα, κ. (ΖΓ). Σύλλογος «Ζουρλοπαρέα», (έδρα εν Ά-θήναις).

Ανανεώσεις Ψευδωνύμων : Ά-τρόμητη Κολυμβήτρια, κ. Άνθος του Μαΐου, κ. Λορελάι, κ. Ίσις, κ. Βασίλισσα Νεφερίτιη, κ. Λένα Χάρι, κ. Κίτρινη Άράχνη, κ.

Η Διάπλασις άπάζεται τους φίλους της : **Κόμητα φόν Σπέερ** (περαστικά : ή απάντησή σου δεκτή) **Μυρωμένην Αδ-γούλαν** (το κομμάτι σου θα το διαβάσω γρήγορα για να δημοσιευθώ, αν είναι κα-λό, επικαίως : καμιά παρεξήγηση ! να μου γράφεις πάντα όσα έχεις, λίγα ή πολ-λά άδιάφορα) **Πασχαλίτσαν** (θα είδες βέ-βαια την έγκρισή ήταν καίρος, άφου άρ-κατά χρόνια είσαι συνδρομητρια : χαίρω πολύ και περιμένω **Λυγαριάν** (άπό τα προτεινόμενα αυτό σου έξέλεξα και το ση-μείωσα και στην απάντησή σου) **Ποριω-τάκι** (περαστικά : θα διαβάσω και το κομ-μάτι σου, άς είναι γραμμένο με μολύδι : άφου ήσουν άρρωστος, δικαιολογείται) **Άστρον της Εύτυχίας** (εύχαριστώ για την ανανέωση : το νέο ψευδώνυμο άνεκρί-θη) **Έστειλα το 3ο φυλλάδιο** **Κέφι** (μετά χαράς ! θα είδες την έγκρισή το σημείω-σα και στην απάντησή σου και καλή άρ-χή **Δοξασμένο Νησί**, **Έλλην Σασα-μάκη** κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 5 Μαρτίου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 287ου Διαγωνισμού Λύσεων, ΑΙ λύσεις του φυλλαδίου τούτου δεκται μέχρι της 11 Μαΐου.

158. Δεξιόγριφος

Το πρώτο μου θεά,
Άρθρο το δεύτερό μου,
Το τρίτο μου άκρωτήρι

Κι' οι πλούσιοι φαιδρά
Δειπνοῦν στο σύνολό μου
Κι' άδειάζουν το ποτήρι.

Σκλαβωμένο Νησί

159. Συλλαβόγριφος

Τρία σύμφων' αν μου δώσετε,
Τά βάζω στη σειρά,
Κι' αν έχω μέλι ή ζάχαρη,
Σας κάνω και χαλβά.

Μουσίτσα

160. Στοιχειόγριφος

Γονείς δεν έχει ό δυστυχής
Και τον λυποῦμαι από ψυχής.
Μά χρώμα σκοτεινό προβάλλει,
Τό μεσιανό του αν αποβάλει.

Ήλιοπερίχυτη

161. Αίνιγμα

Χωρίς τίποτα νάλλάξω,
Αυό έννοιās παρουσιάζει :
Στου Αιγαίου τα νερά
Νήσο, μά και συμφορά
Για τά ζώα τά καίμενα
Που τά τρώμε σκοτωμένα.

Βόρειος Πόλος

162. Ψαροκόκκαλον

Νάντικατασταθούν οι άστερίσκοι διά γραμμάτων ούτως ώστε νάναγινώσκων-ται : -μεγάλη θεά, χρονική μονάς, έρ-γον ζωογραφικόν, άρχαίος ναύαρχος, πτηνόν υδροβίον, δημητριακόν, βιβλίον, άνθος του άγρού.

Χωριατοπούλα

163. Κρυπτογραφικόν

1234156718 = Πλατωνικός φιλόσοφος.
2371 = Νήσος της Ελλάδος.
371 = Θεά.
46268 = Ό μη γνήσιος.
53718 = Προχωρημένη ηλικία.
672768 = Πρωινή ώρα.
73468 = Ποταμός τ. Ευρώπης.
817568 = Ίχθύς.

Κυρίαρχος τοῦ Διαπλάσσεσμου

164-168. Φωνηεντόγριφος

Μεταξύ των κάτωθι συμφώνων, των οποίων ή σειρά εις έκαστον σωρόν θα μεταβληθώ, να παρεντεθώ ανά τρεις φωνάς εν και το αυτό φωνήεν, ώστε να σχηματισθούν πέντε λέξεις :

χορ-χζλ-ονσ-λοθσ-ρφλο

Μόννα Λίζα

169. Τριπλή Άκροστιχίς

Τά άρχικά των κάτωθι ζητουμένων λέξεων αποτελούν ιόν του Πριάμου, τά δεύτερα άρχαίαν πόλιν της Σκελίας, και τά τρίτα μεγάλην νήσον του Αιγαίου :
1, Χώρα της Μικράς Ασίας. 2, Προά-στειον των Αθηνών. 3, Έξοχος νεοέλ-λην μαθηματικός. 4, Πόλις της Ίσπα-νίας. 5, Ρήμα της κοινής σημαίνον έκπληξιν.

Ριχάρδος Λεοντόκαρδος

170. Φωνηεντόλιπον

πτ-δν-ν-ργ

Καταιγίς

171. Γεῖφος

ιγ	ιγ	ον	ονονον
ιγ	ιγ	ον	ον
ιγ	ιγ	ον	ον
ιγ	ιγ	ον	ον
ιγ	ιγ	ον	ονονον

Ένευρεμένη Πατρίδα

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσεων του φύλλ 52

662. Σίφων (σί, φόν). — 664. Όρμή-οσμή. — 665. Δείνα-δεινά. — 666-669. 1, Το πηγάδι. 2, Ό φελλός. 3, Το αυτί και το σκουλαρίκι. 4, Το καύκαλο της χελώνας. — 670.

Α Λ Σ Α Τ Ι Α
Λ Υ Μ Λ
Σ Υ Σ Τ Η Μ Α
Α Τ Μ Μ
Τ Μ Η Μ Α Τ Α
Ι Μ Τ Ν
Α Λ Α Μ Α Ν Α

671. ΡΟΔΑΝΟΣ (ό-νος, δορά, Άδανα, νάρδος, σόδα). — 672

-676. Διά του Σ :

Σκύρος, Σύρος, σή-μα, άστός, σίτος (ή

μίσος). 677. ΙΑΠΩ-ΝΙΑ-ΑΙΝΕΙΑΣ (Ι-

θακη, ΆρΙστοτέλης, ΠαΝαθήναια, Ό-κεανός, Νεΐλος, Ίταλία, ΆλΣατία). — 678. Έν τῷ άμα και το θάμμα. — 679.

Κάμε το καθήκον σου (κά με το, κά θῷ, Κῶν σ' ου).

Τόπος Ε. Σαργιάδου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 Έως 10 το πολύ λέξεις με άπλά στοι-χεία άρ. 6, το ελάχιστον τίμημα. Πέραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέξεις με παχεία δέ στοιχεία άρ. 1 και με κεφαλαία άρ. 1, 50. Ό χωριστός στίχος άρ. 5. Οι μη συνδρομηταί πληρώνουν τά διπλά. Ήρωπληρωμή είναι άπαραίτητη

[ΑΘ'—234]

Γνωστοποιούμε στα Συριανά Διαπλάσό-πουλα ότι την 1ην Άπριλίου θα έμι-λήση από της εξέδρας της πλατείας Μιαού-λη ο **Κώστας Κωνσταντινόπουλος**, με θέμα : «Τά γάντια... ως μέσον επιδεί-ξεως !...»

«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»

[ΑΘ'—235]

Κατά τάς ήμέρας των Άπόκρεω εθεά-θη **Φαντάρος** ! ! μετεμφισμένος εις **Στρατηγόν** ! ! Η πράξις ως παράνομος θάχη συνεπείας ! !

Πιγκουίνος-Υδραιόπουλο

[ΑΘ'—236]

Σαρπηδών, ή γνωριμία σου θα μου μείνη αληθινόνητη. Τι κρίμα... όμως να λείπη ο Μέρσιος ! !

[ΑΘ'—237]

Σαρπηδών, ή μοναδική ευκαιρία που χάσαμε να σε γνωρίσουμε μάς λύπη-σε εξαιρετικά. **Μέρσιος-Κάννικ**

[ΑΘ'—238]

Κατόπιν εξετάσεων διεξαχθεσών επιτυ-χώς, ή όνις Μαροθοδωράκη άπέκτησε τίτλον **Δαίδης** ! ! ! — Είς Ταχυδρόμον Λυών έπιστώ... προσοχήν ! ! !

Θαλασσοκράτωρ

[ΑΘ'—239]

ΣΑΡΠΗΔΩΝΑ ή γνωριμία σου, μάς σκατενθούσας !

«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»

[ΑΘ'—240]

Γιαννακοπούλου Μάρω, πέρασε το δον-τάκι σου; — **Γελαστός Άντιπλοίαρχος**

[ΑΘ'—241]

«**Διαβολάκια**», περιμένετε συμμετοχές μας. «13», λάβατε ; Περιμένουμε ό-ποστήριξιν σας : **ΠΕΝΤΑΘΛΟΝ ! ! !**

ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ

[ΑΘ'—242]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΖΟΥΡΛΟΠΑΡΕΑΣ

Πρόεδρος : Ρομπέν του Δόξλεϋ. Άν-τιπρόεδρος : Μαρινέλλα Γραμματέας : Κα-μνακιώτισσα Ταμίας : Λάμπεθ Γουόκ Μέλη : Σκλαβωμένη Δωδεκάνησος, Λαίδη Μαριάννα. Προκηρύσσομεν διδραχμον διαγω-νισμόν ήθοποιών βραδύονται τρεις. Βρα-δεία όρατα. Περιμένομεν ύποστήριξιν από όλα τά διαπλάσώπουλα και ιδιαιτέρως από Σκυριανόπουλο, Ρομπέν των Δασών, Κα-τάσκοπον 33, Ζέφυρο, Ντανιέλ Νταριέ. Προθεσμία μέχρι 31 Μαρτίου. Δίσις : Άθῷ-ναι Άραχώδης 61, Νάντια Άντωνοπούλου. Δεχόμεθα Μέλη.

[ΑΘ'—243]

Πρωτομπαίνοντας στο διαπλάσσο-μο, χαιρετώ όλους και όλες.

ΚΑΝ—ΒΑ

[ΑΘ'—244]

Διαπλάσώπουλα-ες Κερκύρας, μένω καιρό στην πόλη σας. Πότε θα γνωριστούμε; **Στέφανος της Δόξης**

[ΑΘ'—245]

Διαπλάσώπουλα-ες της Ζακύνθου, τί γί-νεσθε ; Άξαφανιστήκατε από την κί-νηση ! . .

Στέφανος της Δόξης

Διακόπτω προσωρινώς πάσαν άλληλο-γραφίαν.

Άρτανιάν